

201010327/1/V2.

Datum uitspraak: 29 april 2011

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,**

**tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 19 oktober 2010 in zaak nr. 10/34205 in het geding
tussen:**

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 oktober 2010, verzonden op 20 oktober 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de vierde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 29 september 2010 ter zake van zijn standpunt, dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd. Voor deze overweging heeft de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte redengevend geacht dat hij ten aanzien van de vraag of bescherming van andere of hogere autoriteiten dan de lokale politie voor de vreemdeling voorhanden is, in het besluit niet heeft kunnen volstaan met een verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake van 23 juni 2009. Aldus is de rechtbank, volgens de minister, ten onrechte eraan voorbijgegaan dat hij aan voormeld standpunt mede ten grondslag heeft gelegd dat voor de vreemdeling de mogelijkheid bestaat om zich aan het geweld van haar ex-echtgenoot te onttrekken door zich zelfstandig elders in te vestigen.

2.1.1. In het besluit van 29 september 2010 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat de verklaringen van de vreemdeling over de problemen met haar ex-echtgenoot weliswaar geloofwaardig worden geacht, maar dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat andere of hogere autoriteiten haar geen effectieve bescherming kunnen of willen bieden in verband met die problemen. Voorts heeft de minister aan bovenvermeld standpunt ten grondslag gelegd dat niet valt in te zien dat de vreemdeling zich niet aan de

problemen met haar ex-echtgenoot kan onttrekken door zich zelfstandig elders in te vestigen.

2.1.2. De rechtbank is, nadat zij tot het oordeel was gekomen dat de minister niet zonder nader onderzoek en nadere motivering heeft kunnen stellen dat voor de vreemdeling afdoende bescherming voorhanden was, ten onrechte niet getreden in de toetsing of de opvatting van de minister dat niet valt in te zien dat de vreemdeling zich niet aan de problemen met haar ex-echtgenoot kan onttrekken door zich zelfstandig elders in te vestigen, het standpunt dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen, kan dragen.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep, voor zover thans van belang, betoogd dat de minister aan zijn standpunt, dat zij niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, ten onrechte ten grondslag heeft gelegd dat niet valt in te zien dat zij zich niet aan de problemen met haar ex-echtgenoot kan onttrekken door zich zelfstandig elders in te vestigen. Zij heeft daartoe aangevoerd dat zij in op een oom en tante na, niemand meer heeft. Zij stelt dat zij niet bij haar oom kan verblijven, aangezien haar oom, nadat hij ernstig was bedreigd, zou hebben gezegd dat het beter was dat ze weg zou gaan. Bij haar tante kan ze evenmin verblijven, aangezien het een kwestie van tijd is voordat haar ex-echtgenoot het huis van haar tante weet te vinden, aldus de vreemdeling.

2.3.1. Ingevolge artikel 3.37d, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 geldt – voor zover thans van belang – bij de beoordeling of een vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet, dat een vreemdeling geen behoefte heeft aan bescherming, indien er in een deel van het land van herkomst voor hem geen reëel risico op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bestaat en van de vreemdeling redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

Ingevolge het tweede lid wordt bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan de in het eerste lid genoemde voorwaarden voldoet, rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen.

Volgens paragraaf C4/2.3.2. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) – voor zover thans van belang – kan in de volgende gevallen in redelijkheid van de vreemdeling worden verwacht dat hij zich naar

elders in het land van herkomst begeeft:

- a. het gaat om een gebied waar de vreemdeling geen gevaar loopt en waar de veiligheid bestendig is.
- b. de vreemdeling kan op veilige wijze toegang tot dat gebied verkrijgen; en
- c. de vreemdeling kan zich in het gebied vestigen en een leven leiden onder omstandigheden, die naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal zijn aan te merken.

Volgens paragraaf C4/2.3.3. van de Vc 2000, voor zover thans van belang, bepaalt de minister aan de hand van de over het land van herkomst beschikbare informatie of een vestigingsalternatief aanwezig is.

Een vestigingsalternatief kan enerzijds algemeen worden vastgesteld voor alle asielzoekers uit dat land of voor een bepaalde bevolkingsgroep. Dit wordt dan in het landgebonden asielbeleid vastgelegd. Ook kan een vestigingsalternatief in individuele gevallen worden vastgesteld. Het is vervolgens aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in zijn geval niet aanwezig is en dat van hem niet verlangd kan worden dat hij zich elders in het land vestigt. De vraag of een vestigingsalternatief aanwezig is, wordt beoordeeld naar het moment waarop de beslissing wordt genomen.

2.3.2. Uit het onder 2.3.1. overwogene volgt dat wanneer de minister zich – zoals hier – aan de hand van de over het land van herkomst beschikbare informatie op het standpunt stelt dat voor de vreemdeling een vestigingsalternatief aanwezig is, het vervolgens aan de desbetreffende vreemdeling is om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in zijn geval niet aanwezig is en dat van hem niet kan worden verlangd dat hij zich elders in het land vestigt. De vreemdeling is hierin, met hetgeen zij heeft aangevoerd, weergegeven onder 2.3., niet geslaagd. Dat de vreemdeling, naar zij stelt, niet bij haar oom of tante kan verblijven en zij verder in bij niemand terecht kan, laat – wat daar ook van zij – onverlet dat zij niet heeft geconcretiseerd waarom van haar niet kan worden verlangd dat zij zich zelfstandig elders in vestigt. Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat in een deel van Kosovo voor de vreemdeling geen reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bestaat en dat van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land verblijft. Daargelaten of de vreemdeling bescherming had kunnen krijgen van andere of hogere autoriteiten dan de lokale politie in verband met de door haar ondervonden problemen met haar ex-echtgenoot, heeft de minister aldus terecht een binnenlands vestigingsalternatief aan de vreemdeling tegengeworpen. Reeds hierom bestaat geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep voorts aangevoerd dat zij vanwege hetgeen zij heeft meegemaakt in Kosovo op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit had dienen te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Dit niet nader

onderbouwde betoog geeft geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat haar vertrek uit verband houdt met bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, die maken dat van haar in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 19 oktober 2010 in zaak nr. 10/34205;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

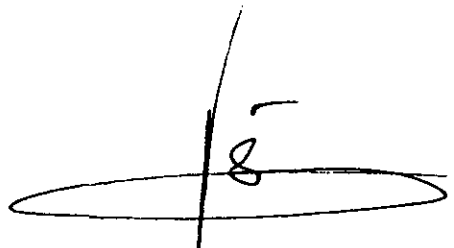
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 april 2011

91-631.

Verzonden: 29 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/34205

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 oktober 2010

Inzake

geboren op
nationaliteit Burger van Kosovo,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. P.J.M. van Kuppenveld,

tegen

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. R.P.G. van Bel.

Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiseres heeft op 30 september 2010 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 12 oktober 2010, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door mr. J.J.T van Loo als waarnemer van gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is in de eerste plaats de vraag of de weigering om eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiseres is in Kosovo door haar ex-man mishandeld. Haar eerste kind is vermoedelijk aan de gevolgen van mishandelingen door haar ex-man overleden. Toen eiseres in verwachting was van haar tweede kind, is zij dusdanig mishandeld dat het ongeboren kind is overleden. In 2005 heeft eiseres in Finland asiel aangevraagd. Nadat de asielaanvraag is afgewezen, is zij teruggegaan naar . Daar verbleef eiseres afwisselend bij familie in .

AWB 10/34205

2

de gemeenten en . Bij terugkeer is zij wederom door haar ex-man met de dood bedreigd en mishandeld. Ook de familie van eiseres is bedreigd. Aangiftes bij de lokale politie hebben niet tot resultaat geleid. Vanwege de problemen met haar ex-man heeft eiseres verlaten. Zij kan geen bescherming krijgen in Kosovo.

3. In het bestreden besluit, dat is genomen na het doorlopen van de algemene asielprocedure, heeft verweerder het asielaansluitingsproces geloofwaardig geacht. Verweerder is van mening dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat bij uitzetting sprake is van een reëel risico op een behandeling die is verboden in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) omdat zij bij terugkeer de bescherming van de autoriteiten kan invoeren. Verweerder erkent dat eiseres meermalen aangifte heeft gedaan bij de lokale politie zonder het gewenste effect, maar verweerder acht eiseres in staat om zich te wenden tot andere overheidsinstanties. In het bestreden besluit noemt verweerder een drietal mogelijkheden.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

Uit vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), onder meer de uitspraak van 12 februari 2010, LJN BN9979, volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst moet worden onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en uit rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord, kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs invoeren van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

5. In het Algemeen Ambtsbericht van de minister van Buitenlandse zaken inzake Kosovo van juni 2009 (verder het ambtsbericht). In het ambtsbericht (paragraaf 3.5.1) is het volgende vermeld: "(...)De maatschappelijke positie van vrouwen wordt verder bevorderd door de *Gender Equality Law*. De *Agency for Gender Equality* binnen het bureau van de minister-president is verantwoordelijk voor uitvoering van de wet. Op centraal niveau zijn er *Gender Officers* in ieder ministerie, en op lokaal niveau heeft elke gemeente in Kosovo een *Municipal Gender Officer*, die toeziet op de mensenrechten van vrouwen. De *Gender Officers* zien toe op de uitvoering van de *Gender Equality Law* binnen de gemeentes en ministeries. Volgens het laatste voortgangsrapport van de Europese Commissie zijn in de praktijk deze *Gender Officers* in ministeries en gemeentes echter niet allemaal operationeel. Daarnaast is er nog geen sprake van coördinatie tussen de agentschappen die zich bezig houden met *Gender Equality* en wordt dit onderwerp nog nauwelijks onder de publieke aandacht gebracht (...)

Opvangmogelijkheden voor vrouwen die zich willen onttrekken aan huiselijk geweld zijn zeer beperkt aanwezig. Opvanghuizen hebben weinig middelen, en zijn niet bedoeld voor lang verblijf. Hierna zijn vrouwen weer op zichzelf aangewezen, wat vaak betekent dat zij teruggaan naar de oude situatie. Het ministerie van Arbeid en sociaal welzijn geeft beperkte financiële steun aan opvanghuizen voor slachtoffers van huiselijk geweld en mensenhandel die bestuurd worden door NGO's (...)

Een telefoonlijn die 24 uur per dag anoniem geraadpleegd kan worden geeft slachtoffers van (seksueel) misbruik advies over hun rechten en de mogelijkheden voor opvang(...)."

AWB 10/34205

3

6. Verweerder heeft in het bestreden besluit aangevoerd dat de aangiftes bij de lokale politie niet het gewenste effect hebben en dat eiseres niet hoeft te bewijzen dat de politie niets doet om haar de benodigde bescherming te bieden. Naar het oordeel van de rechtbank staat hiermee vast dat eiseres aannemelijk heeft gemaakt dat de lokale politie baar niet de benodigde bescherming kan bieden.

7. Vervolgens is aan de orde de vraag of, afgezien van de lokale politie, bescherming van andere autoriteiten of instanties voor eiseres voorhanden is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ter beantwoording van deze vraag niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht en de hierin genoemde mogelijkheden van bescherming van de zogenaamde op gemeentelijk en centraal niveau, het bestaan van de telefoonlijn en de opvanghuizen. Uit het ambtsbericht blijkt niet of en zo ja, in hoeverre de Gender Officers bescherming (kunnen) bieden aan vrouwen die worden geconfronteerd met huiselijk geweld. Uit het ambtsbericht lijkt eerder te volgen dat de vooral tot taak hebben om de maatschappelijke positie van vrouwen te bevorderen. Verder blijkt uit het ambtsbericht niet of gemeentelijke Gender Officers operationeel zijn in de plaatsen in Kosovo waar eiseres verbleef voor haar vertrek naar Nederland. Verweerder heeft dit niet nader onderzocht. Voorts valt zonder nadere toelichting niet in te zien op welke wijze bescherming kan worden geboden door middel van een telefonische hulpdienst. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres terecht aangevoerd dat het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM door middel van de in het ambtsbericht genoemde opvanghuizen niet blijvend wordt weggenomen, nu uit het ambtsbericht naar voren komt dat de opvanghuizen niet zijn bedoeld voor een lang verblijf en er kennelijk slechts in beperkte mate financiële middelen beschikbaar zijn. In zoverre is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd.

8. Verweerder heeft in het bestreden besluit nog aangevoerd dat eiseres, als zij niet tevreden is over de mate van bescherming van de politie, andere beschikbare middelen moet aanwenden en dat niet is gebleken dat zij enige poging heeft gedaan om bij andere (overheids)instanties bescherming te krijgen. Verweerder heeft echter in het bestreden besluit noch in het voornemen, buiten de hierboven genoemde (overheids)instanties aangegeven of, en zo ja welke andere (overheids)instanties beschikbaar zijn die de benodigde bescherming zouden kunnen bieden.

9. Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in het bestreden zich niet zonder nader onderzoek op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor eiseres afdoende bescherming tegen een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in Kosovo voorhanden is.

10. Ter zitting heeft verweerder aangevoerd dat uit onderzoek dat is verricht na het bestreden besluit, is gebleken dat er nog diverse andere beschermingsopties beschikbaar zijn in Kosovo, die geen van allen zijn genoemd in het ambtsbericht. Verweerder heeft in het midden gelaten wanneer deze andere beschermingsopties beschikbaar zijn geworden.

11. De rechtbank stelt voorop dat het op de weg van verweerder had gelegen om het nader onderzoek uit te voeren voorafgaand aan het bestreden besluit. Verweerder heeft er voor gekozen om de aanvraag van eiseres af te doen in de algemene asielprocedure binnen de termijn van 8 dagen, genoemd in artikel 3.110, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Nu nader onderzoek naar de beschermingsmogelijkheden buiten de in het

AWB 10/34205

4

ambtsbericht genoemde opties kennelijk nodig is geweest, had het op de weg van verweerder gelegen om gebruik te maken van de bevoegdheid de termijn te verlengen dan wel de zaak af te doen middels de verlengde asielprocedure, teneinde het nader onderzoek te kunnen uitvoeren voorafgaand aan het bestreden besluit. De beroepsfase leent zich hier niet voor. In zoverre heeft eiseres terecht aangevoerd dat de zaak zich niet leende voor afdoening in de (onverkorte) algemene asielprocedure. Het bestreden besluit is onvoldoende zorgvuldig voorbereid.

12. Ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank geen rekening met feiten en omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd, voor zover de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. De rechtbank ziet geen aanleiding rekening te houden met hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd ter aanvulling op het bestreden besluit. De goede procesorde verzet zich hiertegen nu eiseres niet adequaat kon reageren op hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd. Bovendien wordt de afdoening van de zaak ontoelaatbaar vertraagd. Een goede beoordeling vergt een nadere onderbouwing van de zijde van verweerder waarna eiseres de gelegenheid zou moeten krijgen hierop schriftelijk te reageren, gelet op artikel 83, zesde lid, van de Vw 2000. Deze wijze van afdoening verdraagt zich niet met het uitgangspunt van een snelle rechterlijke uitspraak inzake beroepen tegen besluiten die zijn genomen na het doorlopen van de algemene asielprocedure.

13. Het bestreden besluit komt daarom voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Gelet op het bovenstaande ziet de rechtbank geen aanleiding om de rechtsgevolgen in stand te laten dan wel verweerder, met toepassing van artikel 8:51a, eerste lid, van de Awb, in de gelegenheid te stellen de hierboven geconstateerde gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

14. Het beroep is reeds hierom gegrond. Gelet hierop behoeft het overige geen bespreking.

15. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 874,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een beroepsschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 437,00
- wegingsfactor 1.

16. Beslist wordt als volgt.

AWB 10/34205

5

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 29 september 2010;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten vastgesteld op € 874,00.

Aldus gedaan door mr. M.J.H.M. Verhoeven als rechter in tegenwoordigheid van
mr. J. Huisman-Quist als griffier en in het openbaar uitgesproken op 19 oktober 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingensaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 20 OKT. 2010

H

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 OKT 2010	
ZAAKNR. 201010327/1/V2	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. R.P.G. van Bel
Doorkiesnummer(s)	073 - 888 3485
Datum	27 oktober 2010
Dossiernummer	1008.24.1118
Bijlage(n)	3 (machtiging, hoger beroepschrift en productie)
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, verzonden op 20 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/34205 BEPTDN V117 C8 G270.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

De Minister voor Immigratie en Asiel,

Mr. J. J. ten Berg, gemachtigde

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres Postbus 118, 6101 AC Den Bosch

Telefoon: 073888 3545

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500BA 'S-GRAVENHAGE

Fax 073-888 3230

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging Den Bosch
Contactpersoon	Mr. R.P.G. van Bel
Doorkiesnummer(s)	073 - 888 3485
Datum	27 oktober 2010
Dossiënummer	1008.24.1118
Onderwerp	Schriftelijke lastgeving

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 OKT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij geef ik de heer J.E.J. ten Berg, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister van Integratie en Astel de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 19 oktober 2010, verzonden op 20 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/34205.

Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden,

De Minister voor Integratie en Astel,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
Directeur Procesvertegenwoordiging

N. T. van Schelven

(A.R.J. MAAS, senior proces-
vertegenwoordiger).

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 27 OKT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Integratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. J.E.J. ten Berg
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te
's-Hertogenbosch van 20 augustus 2010, met kenmerk AWB 10/34205.

Inzake:
met IND-kenmerk 1008.24.1118
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. P.J.M. van Kuppenveld
(Postbus 719 - 5340 AS Oss)

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Contactpersoon:
mr. R.P.G. van Dal
Tel. 073 - 888 3485

1. **Inleiding**
 - 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 19 oktober 2010, verzonden op 20 oktober 2010, met kenmerk AWB 10/34205, in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 29 september 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.
 - 1.2. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.
2. **Achtergronden**
 - 2.1. Bij besluit van 29 september 2009 heeft de Minister de aanvraag van verweerder tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.
 - 2.2. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
3. **Grief I**
 - 3.1. Ten onrechte oordeelt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder heeft in het bestreden besluit aangevoerd dat de aangiftes bij de lokale politie niet het gewenste effect hebben en dat elseres niet hoeft te bewijzen dat de politie niets doet om haar de benodigde bescherming te bieden. Naar het oordeel van de rechtbank staat hiermee vast dat elseres aannemelijk heeft gemaakt dat de lokale politie haar niet de benodigde bescherming kan bieden."

Toelichting op de eerste grief
- 3.2. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), onder meer de uitspraak van 5 augustus 2008, LJN BD9606, volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen, eerst moet worden onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en uit rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord, kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn

bescherming te bieden.

- 3.3. De Minister is van mening dat er in Kosovo een functionerend rechtstelsel bestaat waarbij in het algemeen bescherming wordt geboden. Ook uit de verklaringen van appellante blijkt dat de politie haar aangiften tegen haar ex-echtgenoot serieus heeft genomen. Er zou tot vervolging van de ex-echtgenoot van appellante zijn overgegaan. Dat de ex-echtgenoot desondanks zijn gedrag niet heeft bijgesteld, leidt volgens de Minister op zich niet tot het oordeel dat de politie niet in staat of bereid is om appellante bescherming te bieden. Ook de oom van appellante heeft - vlak voor haar komst naar Nederland - aangifte gedaan, waarbij ook de problemen met de ex-echtgenoot van appellante opnieuw onder de aandacht van de autoriteiten zijn gekomen. De Minister is van mening dat ook hier geldt dat het feit dat de effectiviteit van de geboden bescherming niet op voorhand vast staat, niet betekent dat geen bescherming kan worden verkregen. Dit heeft de rechtbank miskend.

Grief 2

- 3.4. Ten onrechte oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 7 en 8 en 9 van de bestreden uitspraak:

“Vervolgens is aan de orde de vraag of, afgezien van de lokale politie, bescherming van andere autoriteiten of instanties voor eiseres voorhanden is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ter beantwoording van deze vraag niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht en de hiertin genoemde mogelijkheden van bescherming van de zogenaamde Gender Officers op gemeentelijk en centraal niveau, het bestaan van de telefoonlijn en de opvanghuizen. Uit het ambtsbericht blijkt niet of en zo ja, in hoeverre de Gender Officers bescherming (kunnen) bieden aan vrouwen die worden geconfronteerd met huiselijk geweld. Uit het ambtsbericht lijkt eerder te volgen dat de Gender Officers vooral tot taak hebben om de maatschappelijke positie van vrouwen te bevorderen. Verder blijkt uit het ambtsbericht niet of gemeentelijke Gender Officers operationeel zijn in de plaatsen in Kosovo waar eiseres verbleef voor haar vertrek naar Nederland. Verweerder heeft dit niet nader onderzocht. Voorts valt zonder nadere toelichting niet in te zien op welke wijze bescherming kan worden geboden door middel van een telefonische hulpdienst. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres terecht aangevoerd dat het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM door middel van de in het ambtsbericht genoemde opvanghuizen niet blijvend wordt weggenomen, nu uit het ambtsbericht naar voren komt dat de opvanghuizen niet zijn bedoeld voor een lang verblijf en er kennelijk slechts in beperkte mate financiële middelen beschikbaar zijn. In zoverre is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd.

Verweerder heeft in het bestreden besluit nog aangevoerd dat eiseres, als zij niet tevreden is over de mate van bescherming van de politie, andere beschikbare middelen moet aanwenden en dat niet is gebleken dat zij enige poging heeft gedaan om bij andere (overheids)instanties bescherming te krijgen. Verweerder heeft echter in het bestreden besluit noch in het voornemen, buiten de hierboven genoemde (overheids)instanties aangegeven of, en zo ja welke andere (overheids)instanties beschikbaar zijn die de benodigde bescherming zouden kunnen bieden.

Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in het bestreden zich niet zonder nader onderzoek op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor eiseres afdoende bescherming tegen een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in Kosovo voorhanden is."

Toelichting op de tweede grief

- 3.5. De Minister heeft in zijn besluit overwogen dat er voor appellante meerdere mogelijkheden bestaan om bescherming te krijgen tegen haar ex-echtgenoot. Door te overwegen dat de Minister met de verwijzing naar het algemeen ambtsbericht over Kosovo onvoldoende heeft gemotiveerd dat appellante bij andere dan de lokale autoriteiten bescherming kan vragen heeft de rechtbank miskend dat het uitgangspunt dient te zijn dat appellante aannemelijk dient te maken dat zij bij de in het ambtsbericht genoemde (andere) autoriteiten geen bescherming kan krijgen. De rechtbank heeft in dit verband in de rechtsoverwegingen 7,8 en 9 derhalve miskend dat de bewijslast bij appellante dient te liggen. De Minister meent voorts dat appellante evenmin een poging heeft gedaan deze bescherming te vragen, terwijl dat in het licht van de in grief 1 genoemde jurisprudentie wel van haar verlangd mocht worden.

Grief 3

- 3.6. Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 12 het volgende geoordeeld:

"Ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank geen rekening met feiten en omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd, voor zover de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. De rechtbank ziet geen aanleiding rekening te houden met hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd ter aanvulling op het bestreden besluit. De goede procesorde verzet zich hiertegen nu eiseres niet adequaat kon reageren op hetgeen verweerder ter zitting heeft aangevoerd. Bovendien wordt de afdoening van de zaak ontoelaatbaar vertraagd. Een goede beoordeling vergt een nadere onderbouwing van de zijde van verweerder waarna eiseres de gelegenheid zou moeten krijgen hierop schriftelijk te reageren, gelet op artikel 83, zesde lid, van de Vw 2000. Deze wijze van afdoening verdraagt zich niet met het uitgangspunt van een snelle rechterlijke uitspraak inzake beroepen tegen besluiten die zijn genomen na het doorlopen van de algemene asielprocedure."

Toelichting op grief 3

- 3.7. Ten onrechte heeft de rechtbank hetgeen de Minister over aanvullende bescherming ter zitting heeft aangevoerd in verband met de goede procesorde niet meegenomen bij haar beoordeling. De Minister stelt zich op het standpunt dat hetgeen ter zitting over aanvullende beschermingsmogelijkheden naar voren is gebracht als een nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt dient te worden beschouwd, nu de Minister ter zitting immers enkel nader heeft geconcretiseerd dat er voor appellante meerdere mogelijkheden bestaan om bescherming te vragen tegen haar ex-echtgenoot. Van feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83 Vw is derhalve geen sprake. Bovendien meent de Minister, zoals eerder opgemerkt, dat de bewijslast op

appellante rustte.

Grief 4

- 3.8. Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 14 het volgende geoordeeld:

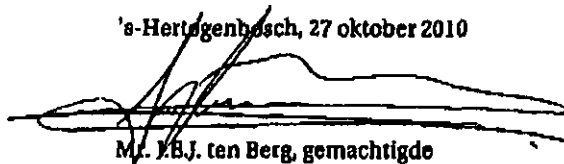
"Het beroep is reeds hierom gegrond. Gelet hierop behoeft het overige geen bespreking."

Toelichting op grief 4

- 3.9. Los van het beschermingsvraagstuk heeft de rechtbank miskend dat de Minister in zijn besluit heeft overwogen dat voor appellante de mogelijkheid bestaat om zich aan de gevreesde gebeurtenissen te onttrekken door zich elders in Kosovo te vestigen, buiten het zicht van haar ex-echtgenoot, waardoor er geen sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM en dat het beroep reeds om die reden ongegrond verklaard diende te worden. De rechtbank heeft derhalve in rechtsoverweging 14 ten onrechte geoordeeld dat het beroep gegrond is en het overige geen bespreking behoeft.
- 3.10. Anders dan de rechtbank overweegt, is de aanvraag derhalve terecht en op goede gronden afgewezen.
- 3.11. Gegrondverklaring van bovenstaande grieven tast tevens de geldigheid van rechtsoverwegingen 11, 13 en 15 van de bestreden uitspraak aan. Het hoger beroep van de Minister strekt zich derhalve ook over die grieven uit.
4. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 29 september 2010 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 27 oktober 2010

M. Y.B.J. ten Berg, gemachtigde

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5101 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3020
telefax 073- 888 3086